

Με το κεφάλι ψηλά

Την Παρασκευή κυκλοφόρησαν φήμες για την αποχώρηση της Χριστίνας Σταυροπούλου από τον Δήμο Ροκντέιλ κι η ίδια έβαλε τα πράγματά στη θέση τους σε δημόσια τοποθέτησή της. Αυτό συνέβη στην ετήσια χοροεσπερίδα του συλλόγου Αθηναίων στο εστιατόριο «Botany Bay Seafood Restaurant» του κ. Μούγιου.

Η κα Σταυροπούλου τόνισε πως έπρεπε λόγω επαγγελματικών υποχρεώσεων να αποχωρήσει από τη θέση της Πρώτης Κυρίας του Δήμου. Ήταν μάλιστα η τελευταία που είχε αυτό το αξίωμα, καθώς η θέση «έκλεισε». Η Χριστίνα Σταυροπούλου ολοκλήρωσε την αποστολή της κι αποχώρησε με το κεφάλι ψηλά αφού ευχαρίστησε τον Δήμαρχο Ροκντέιλ κι όσους βοήθησαν το έργο της.

Εμείς κι εσείς

Στην ετήσια χοροεσπερίδα των Αθηναίων ο εκ των συνιδιοκτητών του «ΚΟΣΜΟΥ» Σπύρος Χαραλάμπους ήταν ο χορηγός των εισιτηρίων (που έφεραν στο πίσω μέρος τους το λογότυπο της εφημερίδας μας), ενώ ο έτερος συνεκδότης, Νίκος Θεοδωρακόπουλος, ήταν ο (εξ ημι-

ΚοσμοΠΟΛΙΤΙΚΑ

Του Παναγιώτη Νικολάου

σίας) χορηγός του κύριου επάθλου της λαχειοφόρου αγοράς στον χορό των Μυτιλινιτών, το Σάββατο το βράδι στο «Mytelenian House» στο Καντερμπέρι. Τέλος, ο τρίτος συνιδιοκτήτης της εφημερίδας μας, Τζιμ Ζώρας, οργάνωσε την Παρασκευή βραδιά νεολαίας στο Bexley North.

Σε καλή κατάσταση οι εκδότες μας και «ξεστοί».

«Σπίτι των Θεών»

Κάποτε, περπατώντας σε πάρκο του Σίδνεϊ, με πλησίασαν δύο νεαροί για κήρυγμα. Με ρώτησαν από που είμαι και τους αποκρίθηκα «από τη γη των Θεών». Παρεξήγησαν και ανέφεραν άλλη χώρα, όμως τους προσγείωσα λέγοντας «από την Ελλάδα» πριν απομακρυνθώ.

Θυμήθηκα το περιστατικό αυτό όταν είδα την Κυριακή το αφιέρωμα της «Daily Telegraph» για την Αθή-

να με φωτογραφία του Παρθενώνα και τίτλο «σπίτι των Θεών».

Εκτός του ότι είναι ευχάριστη κάθε θετική αναφορά στην Αθήνα και στην Ελλάδα, είναι σημαντικό ότι οι Αυστραλοί ίσως μας ξέρουν καλύτερα κι από εμάς τους ίδιους. Γιατί εμείς ξεχάσαμε ενώ εκείνοι όχι. Ξεχάσαμε ότι η Ελλάδα είναι το «σπίτι των Θεών» και ότι μία μέρα ίσως θα ξαναγίνει. Ξεχάσαμε την προέλευση και τα σύμβολά μας, ενώ κάποιοι άλλοι όχι (π.χ. δίπλα στη φωτογραφία του Παρθενώνα στο αφιέρωμα υπήρχε ένας μεγάλος κεραυνός, σύμβολο της δύναμης του Δία).

Οργασμός

Σάλος έχει ξεσπάσει στην Ισπανία από διαφημιστικό κλιπ που δείχνει γυναίκα ψηφοφόρο να φτάνει σε οργασμό μπροστά στην κάλπη, την ώρα που ασκεί το εκλογικό της δικαίωμα.

Καταρχήν να σημειώσουμε ότι αυτά συμβαίνουν στην Ισπανία γιατί άντρες πολιτικό στην Αυστραλία για φαντασιώσεις τέτοιου είδους (μόνο μία υπάρχει μάλλον). Από την άλλη, ίσως η στιγμή μπροστά στην κάλπη να αποτελεί και τη μοναδική πιθανότητα να φτάσει σε οργασμό ένας ψηφοφόρος που είναι για χρόνια έρμαιο στις («σεξουαλικές» και όποιες άλλες) ορέξεις των πολιτικών.

Όμως κάποιος άλλος θα έλεγε ότι αφού η αποχή κερδίζει συνέχεια έδαφος έπρεπε να βρεθεί ένας ελκυστικός τρόπος να πεισθούν οι ψηφοφόροι όχι μόνο να ψηφίσουν, αλλά κι ότι θα περάσουν καλά κάνοντάς το. Το σεξ πουλάει, γιατί να μην τεθεί και στην υπηρεσία των πολιτικών κομμάτων, έστω και μ' αυτόν τον έμμεσο τρόπο; Και ποιος ξέρει, ίσως ακολουθήσουν διαφημιστικά με σκοτωμούς, ναρκωτικά και μάγια, που επίσης πουλάνε...

(Τώρα που ο Πάπας άναψε πράσινο φως στα προφυλακτικά, θα μπορούν οι ψηφοφόροι να παίρνουν και τις κατάλληλες προφυλάξεις, γιατί που να ξέρεις με ποιον «διασκέδαζε» το κόμμα ή ο υποψήφιος το προηγούμενο βράδι...)

Εδώ Πολυτεχνείο

Λέμε πως θέλουμε να θυμόμαστε με μερικές φορές το κάνουμε επιλεκτικά. Τιμούμε τους προγόνους μας που πολέμησαν για την ελευθερία και τη δημοκρατία στην αρχαιότητα ή για την δημιουργία του νεότερου ελληνικού κράτους τον 19ο αιώνα και κόντρα στη φασιστική λαίλαπα τον 20ό αιώνα, μα γυρίζουμε τη πλάτη στους συνεχιστές της παραδόσης, στα νέα παιδιά που ύψωσαν το ανάστημά τους στη χούντα τον Νοέμβριο του 1973. Το «όχι» που είπαν οι Αθηναίοι στους Πέρσες κι ο ελληνικός λαός στους Ιταλούς του Μουσολίνι, το είπε κι η σπουδαίους νεολαία στην δικτατορία των συνταγματαρχών.

Ήταν μία αυθόρμητη εξέγερση των νέων που δεν πρέπει να ξεχνάμε χωμένοι και χαμένοι σε κομματικές προκαταλήψεις και ταμπέλες. Είναι λυπηρό που μόνο η Ελληνική Ορθόδοξη Κοινότητα ΝΝΟ διοργάνωσε εκδήλωση για να τιμήσει την 37η επέτειο της εξέγερσης (βλ. σελ. 20), αλλά παρήγορο ότι η εκδήλωση αυτή λάμπρυνε από την παρουσία της Μέλπω Λεκατσά που ήταν παρούσα στο Πολυτεχνείο την 17η Νοεμβρίου 1973. Είναι επίσης παρήγορο ότι η χρονική απόσταση από τα γεγονότα δεν είναι πολύ μεγάλη κι έχουμε ακόμη τη δυνατότητα να ακούμε τους πρωταγωνιστές να μας μεταφέρουν απόφρα τα μηνύματα της εξέγερσης. Αρκεί να ακούσουμε τι λένε.

Μέλπω Λεκατσά - μαθήματα Ιστορίας

Θεωρήσαμε σωστό να μεταφέρουμε απόφρα όσα είπε η κα Λεκατσά (στη σελίδα 21), γιατί αποτελούν το καλύτερο μάθημα Ιστορίας για το παρελθόν και το μέλλον. Μία παρακαταθήκη που σπάνια έχουμε την ευκαιρία να λαμβάνουμε απευθείας. Θα σταθούμε εδώ σε μερικά από όσα είπε η κα Λεκατσά την Κυριακή, που αποδεικνύουν την επικαιρότητα των μηνυμάτων της εξέγερσης του Πολυτεχνείου, για όσους θέλουν να σταθούν μπροστά στα όποια τανκς απειλούν φανερά ή υπόγεια τις ζωές και τις ελευθερίες μας.

α) Η Μέλπω Λεκατσά ανέφερε πως τους πρώτους μήνες ήταν διάχυτη η ψευδαίσθηση ότι η χούντα θα κρατούσε μόνο λίγους μήνες. «Αλλά οι λίγοι μήνες γίνανε χρόνια. Χρόνια μισεμένα από τη ζωή μας, από τη νεότητά μας».

Με πόσο εύστοχες και λίγες λέξεις περιέγραψε μία χαμένη εφταετία, για να μην υπάρξουν ξανά «μισεμένα χρόνια»...

β) Η κα Λεκατσά είπε την ιστορική αλήθεια: «Η εξέγερση του Πολυτεχνείου, απερίφραστα, ανήκει αποκλειστικά στη φοιτητική νεολαία, στο φοιτητικό κίνημα. Είναι ένα ΑΥΘΟΡΜΗΤΟ ξέκίνημα, μία πολιτική πράξη που οργανώθηκε από σπουδαστές και είχε σημαντικό πολιτικό αποτέλεσμα».

Κανένα κόμμα δεν ήταν από πίσω, μόνο το αναβράζον αίμα των νέων, που αποτελεί την ελπίδα και για το μέλλον, στη σύγχρονη - άλλου τύπου - χούντα που ζουν οι σημερινές κοινωνίες.

γ) Είπε η κα Λεκατσά: «Ξαφνικά μια άλλη γενιά, αυθόρμητη, ορμητική, απακάλωτη στα κιτάπια της ασφάλειας μπαίνει στα πανεπιστήμια και παίζει στα χέρια της την πάλη ενάντια στη χούντα».

Όση καταπίεση κι αν υπάρξει, ότι κι αν κάνει το σύστημα ο ανθρώπινος παράγοντας είναι πάντα απρόβλεπτος (όσο ακόμα μπορεί και ξεφεύγει από τη γενικευμένη πλύση εγκεφάλου). Το «λάθος» - όπως το ονόμασε ο Αντώνης Σαμαράκης - παραμονεύει και μεγαλώνει στην αγκαλιά του συστήματος.

δ) Η κα Λεκατσά αναφέρθηκε και στην ιστορική συγκυρία, ενώ λίγο νωρίτερα τόνισε πως «τα χρόνια πριν την εξέγερση των φοιτητών υπήρχε μία βουβή προετοιμασία».

Μήπως αυτή τη βουβή προετοιμασία βιώνουμε και σήμερα, περιμένοντας την κατάλληλη ιστορική συγκυρία που μάλλον δεν θα αργήσει;

ε) Άλλη μία ιστορική αλήθεια που πρέπει να γίνει φάρος για το μέλλον: «Ήταν μία φωτισμένη μειοψηφία σπουδαστών που παρ' όλο το διαφορετικό ιδεολογικό υπόβαθρο που είχαν μπόρεσαν να συγκλίνουν σε μια ενότητα δράσης που είχε σαν αποτέλεσμα να γραφτεί αυτή η χρυσή σελίδα της Ιστορίας στο Πολυτεχνείο».

Το κοινό όραμα ήταν ο συνδυαστικός κριτικός κι οι ιδεολογικές διαφορές δεν μπορούσαν να χωρίσουν ή να σταθούν εμπόδιο. Ήταν μία συνειδη-

τοποημένη υπέρβαση.

στ) Τόνισε ακόμη πως «κανείς δεν θα μπορούσε να φαντασθεί την Παρασκευή το πρωί στις 16 του Νοέμβρη του 1973 ότι θα υπάρξει αυτή η κατάληξη της εξέγερσης».

Πράγματι, έτσι είναι τα νειάτα κι οι νεανικές ψυχές. Δεν υπολογίζουν το κόστος, ορμούν μπροστά.

ζ) «Είχαμε πληροφορίες πως θα κατέβουν τα τανκς από πάρα πολύ νωρίς, από τις 12:00 το μεσημέρι. Μας προτρέπει όσοι θέλουν να αποχωρήσουν, όμως κανείς δεν εγκαταλείπει τον πολιορκημένο χώρο. Απόλυτη οργάνωση. Αυτοδιεύθυνση. Όλες οι επιτροπές στη θέση τους..... Όλοι σαν μια γροθιά ενάντια στο καθεστώς της ανελευθερίας, του φασισμού, με ένα κοινό όνειρο: να ζήσουμε σε μια ελεύθερη, ανθρώπινη κοινωνία. Σ' αυτόν τον αγώνα κάθε μεσολαβητής καταργείται. Αυτό είναι και το σημαντικό μήνυμα του Πολυτεχνείου».

Μαζική, συλλογική δράση με κοινή συνείδηση και στόχο. ΧΩΡΙΣ μεσάζοντες. Η αλήθεια είναι ότι γέμισε ο κόσμος μας μεσάζοντες. Εύστοχα τραγουδήθηκε από τη νεολαία της Ελλάδας της δεκαετίας του '80... «φοβάμαι όλα αυτά που θα γίνουν για μένα χωρίς εμένα».

η) Συμπλήρωσε η Μέλπω Λεκατσά: «Κι έτσι απλά μείναμε. Εκεί, όλοι, χωρίς καμιά σκέψη για υποχώρηση. Πρόγονοι των σημερινών πολιορκημένων φοιτητών, οι 300 του Λεωνίδα, οι Σουλιώτες, οι Μεσολογγίτες, οι αγωνιστές της Σμύρνης, οι αγωνιστές του '40. Έτσι, μακριά από τους ανυποψίαστους, καλοβουλευμένους, φοβισμένους, γράφτηκε μία σελίδα Ιστορίας».

Ιστορική συνέχεια την οποία δεν πρέπει να αγνοούμε. Όπως κι ότι κάπως έτσι γράφεται η Ιστορία, όταν κάποιοι ξεπερνούν βολέματα και φόβους.

ΥΓ: Ένας πολύ εύστοχος διάλογος ακούστηκε και στο θεατρικό «Καφενείο η Ελλάς» που προηγήθηκε της ομιλίας της κας Λεκατσά στην εκδήλωση της Ελληνικής Ορθόδοξης Κοινότητας ΝΝΟ για τα 37 χρόνια από την εξέγερση του Πολυτεχνείου. Δύο αδέρφια μιλούσαν για τις κινητοποιήσεις της νεολαίας κι ο ένας προσπάθησε να αποτρέψει την άλλη από το να πάει σε αυτές:

- «Θα βρεις τον μεπλά σου».

- «Αυτός ο μεπλάς που λες είναι η ελευθερία που χάσαμε».